

- ponadto zasądzenie od ESMA na rzecz skarżących odszkodowania za utratę zamówienia w wysokości 3 500 000 EUR za dwa pierwsze lata realizacji umowy. W przypadku gdyby umowa została przedłużona, jak zostało przewidziane w dokumentacji, skarżące żądają dodatkowej kwoty odpowiadającej całkowitemu czasowi obowiązywania umowy na podstawie rocznej kwoty 1 750 000 EUR, po odliczeniu kwot odpowiadających ewentualnie marży brutto poszczególnych umów, które byłyby realizowane przez skarżące w charakterze drugiego kontrahenta w kaskadzie, przy czym wszystkie kwoty należy podwyższyć o odsetki;
- tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Trybunał orzekł, że skarżący nie mają prawa do odszkodowania za wszystkie szkody poniesione z powodu wydania przez ESMA niezgodnych z prawem decyzji, skarżący żądają odszkodowania z tytułu utraty szansy w wysokości 400 000 EUR wraz z odsetkami;
- obciążenie ESMA kosztami zastępstwa procesowego oraz innymi kosztami i wydatkami poniesionymi w ramach niniejszej skargi, nawet w przypadku oddalenia niniejszej skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia rozporządzenia finansowego ⁽¹⁾ i specyfikacji zamówienia: cena zaproponowana przez pierwszego kontrahenta w kaskadzie jest rażąco niska, ponieważ profile zawodowe wycenione są poniżej płacy minimalnej w Niemczech i w Grecji. Z tych samych powodów skarżące powołują się na naruszenie specyfikacji warunków zamówienia, a także zasad przejrzystości i dobrej administracji.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, prawa do skutecznego środka prawnego i istotnego wymogu proceduralnego.
  - Pierwsza część drugiego zarzutu nieważności: naruszenie obowiązku uzasadnienia, niewystarczające uzasadnienie;
  - Druga część drugiego zarzutu nieważności: naruszenie zasady prawa do skutecznego środka prawnego i naruszenie istotnego wymogu proceduralnego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2022 r. – Sboarina/Parlament

(Sprawa T-761/22)

(2023/C 45/28)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Gabriele Sboarina (Werona, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Paniz)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie „Zmiany ustalania uprawnień emerytalnych byłego posła włoskiego do Parlamentu Europejskiego”, doręczonej pismem z dnia 21 września 2022 r. otrzymanym w dniu 28 października 2022 r., wydanej przez Dyрекcyję Generalną ds. Finansów Parlamentu Europejskiego i dotyczącej „Ponownego określenia uprawnień emerytalnych w następstwie decyzji nr 150 z dnia 3 marca 2022 r. wydanej przez prezydium kongresu deputowanych” doręczonej skarżącemu, a także stwierdzenie nieważności ponownego ustalenia i ponownego obliczenia wysokości świadczenia emerytalnego wypłacanego skarżącemu przez Parlament Europejski oraz wszelkich aktów wcześniejszych i późniejszych;

- stwierdzenie i uznanie prawa skarżącego do utrzymania w mocy świadczenia emerytalnego wypłacanego przez Parlament Europejski w kwotach wymagalnych i należnych w chwili pierwszej wypłaty;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz skarżącego wszelkich nienależnie potrąconych kwot powiększonych o rewaluację pieniężną i odsetki ustawowe od dnia potrącenia do dnia wypłaty salda;
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który zostanie wydany, i odtworzenia natychmiast i w całości pierwotnej kwoty świadczenia emerytalnego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia kompetencji zastrzeżonej dla Prezydium Parlamentu Europejskiego (art. 25 regulaminu Parlamentu Europejskiego).
  - Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ została wydana przez kierownika wydziału wynagrodzeń i uprawnień socjalnych posłów bez koniecznego udziału Prezydium Parlamentu Europejskiego, które jest organem właściwym do rozstrzygania spraw finansowych, organizacyjnych i administracyjnych dotyczących posłów na podstawie art. 25 regulaminu Parlamentu Europejskiego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 akapit drugi TFUE, art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą⁽¹⁾”) oraz niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego aktu.
  - Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ jest niewystarczająco uzasadniona, z naruszeniem art. 296 akapit drugi TFUE i art. 41 karty.
3. Zarzut trzeci dotyczący wydania zaskarżonej decyzji bez ważnej podstawy prawnej, błędnego zastosowania załącznika III do przepisów ZKDP⁽²⁾ (przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu) oraz art. 74 i 75 decyzji PWS⁽³⁾ (decyzji dotyczącej przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu).
  - Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ została wydana bez ważnej podstawy prawnej, jako że art. 2 ust. 1 załącznika III do przepisów ZKDP został uchylony w następstwie wejścia w życie Statutu posła (art. 74 i 75 decyzji PWS).
4. Zarzut czwarty dotyczący błędnej wykładni art. 75 decyzji w sprawie środków wykonawczych oraz załączników I, II i III do przepisów ZKDP. Naruszenie art. 28 Statutu posła i prawa skarżącego do emerytury.
  - Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ Parlament Europejski dokonał błędnej wykładni i zastosowania art. 75 decyzji PWS i art. 2 ust. 1 załącznika III do przepisów ZKDP. Skarżący uważa, że przepisy te należy interpretować w ten sposób, iż odesłanie do załączników I, II i III przepisów ZKDP zawarte w art. 75 decyzji PWS, a w szczególności odesłanie do art. 2 ust. 1 załącznika III [do przepisów ZKDP] należy rozumieć jako dotyczące uprawnień do świadczeń mających zastosowanie w chwili wejścia w życie wspomnianego załącznika III. Natomiast wykładnia i zastosowanie tych przepisów w sposób dokonany przez Parlament skutkuje tym, że emerytura skarżącego mogłaby być zmieniana nieograniczoną liczbę razy, co stanowi rażące naruszenie art. 28 Statutu posła oraz zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.
  - Wreszcie nawet gdyby przyjąć wykładnię Parlamentu Europejskiego, art. 2 załącznika III do przepisów ZKDP napotyka na ograniczenie w prawie Unii, i w każdym wypadku dotyczy jedynie kwoty i sposobów wypłaty emerytury, bez wpływu na samo prawo do emerytury. Tymczasem w niniejszym przypadku środek zastosowany wobec skarżącego ze względu na automatyczną transpozycję decyzji 150/2022 przez Parlament Europejski nie tylko zmienił prawo skarżącego do emerytury, wpływając na konstytutywne elementy tego prawa, lecz również jest oczywiście niezgodny z prawem Unii.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa, ochrony praw nabytych i zasady równości.

- Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem w zakresie, w jakim poprzez automatyczną transpozycję decyzji 150/2022, a w konsekwencji ponowne obliczenie emerytury skarżącego zgodnie z nową metodą, z mocą wsteczną i trwałym skutkiem, która ma bezpośredni wpływ na prawo do emerytury, Parlament Europejski naruszył zasadę pewności prawa, która stoi na przeszkodzie wszelkiemu naruszeniu praw nabytych, zgodnie zresztą z ratio legis art. 28 Statutu posła i art. 75 decyzji PWS, jak również zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, która nie pozwala na zmniejszanie lub przekształcanie emerytur. Ponadto nowe obliczenie – jako że dotyczy wyłącznie byłych włoskich posłów do Parlamentu Europejskiego, będących jedynymi adresatami środka powodującego ponowne obliczenie z mocą wsteczną, zgodnie z metodą składkową, nabytych emerytur, podczas gdy metoda składkowa nie została jeszcze wprowadzona we Włoszech – jest w oczywisty sposób sprzeczne z zasadą równości, ponieważ prowadzi do niezgodnej z prawem dyskryminacji w stosunku do byłych posłów do Parlamentu Europejskiego innych państw członkowskich oraz posłów do Parlamentu Europejskiego wybranych po 2009 r. i ogólnie do wszystkich innych obywateli, którzy nie doznają żadnego ograniczenia tego rodzaju.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 17 karty i art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do EKPC. Nieproporcjonalność narzuconego poświadczenia.

- Skarżący uważa, że zaskarżona decyzja, która poprzez ponowne obliczenia obniżyła kwotę emerytury przysługującej mu na podstawie mandatu posła do Parlamentu Europejskiego, bezpośrednio narusza jego prawo własności. Uważa on ponadto, że ingerencja ta została narzucona bez rzeczywistego uzasadnienia i wiąże się z nieproporcjonalnym i nieracjonalnym poświadczeniem.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 21 i 25 karty, art. 10 TFUE i art. 15 Europejskiego filaru praw socjalnych.

- Skarżący uważa, że poprzez zaskarżoną decyzję Parlament Europejski, poprzez dokonanie transpozycji środka dotyczącego ponownego obliczenia emerytur, który ze względu na sposób, w jaki został skonstruowany, dotyczy głównie osób starszych, naruszył również artykuły 21 i 25 karty, art. 10 TFUE, art. 15 Europejskiego filaru praw socjalnych i dyrektywę 2000/78/WE⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. 2016, C 202, s. 389.

⁽²⁾ Decyzja Prezydium w składzie powiększonym z dnia 4 listopada 1981 r.; decyzja prezydium z dnia 24 i 25 maja 1982 r., zmieniona w dniach 13 września 1995 r. i 6 czerwca 2005 r.

⁽³⁾ Decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. ustanawiająca przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2009, C 159, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2000, L 303, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2022 r. – Azalee Cosmetics/EUIPO – L'Oréal (UK)
(LA CRÈME LIBRE)

(Sprawa T-765/22)

(2023/C 45/29)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Azalee Cosmetics (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat I. Tribouillet)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: L'Oréal (UK) Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)